

Akvarellimanun hommissa

Olen varannut lomapäivän. Herätyskello rämähtää ärsyttävän aikaisin kuten työpäivänkin. Ulkona pyryttää. Otan tilkan kahvia ja palan ruisleipää. Lehden luku typistyy selailuksi. Aikataulu on tiukka. Puen löysän kolitsipaidan ja mukavan ulkoilupuvun. Jätän paidan suoraan housujen päälle, koska se kurkotellessa kuitenkin pursuaisi ulos housun kauluksen alta. Vielä suu puhtaaksi ja ulos.

Olen pakannut jo etukäteen kalupakin. Isäni oli kymmeniä taloja rakentanut arvostettu kirvesmies. Ihailin penskana hänen kalupakkiansa ja ihmettelin siihen mahtuvien hienojen työkalujen määrää. Kunnon kalupakilla pystyi rakentaman talon, jos taisi. Minulle ei kuitenkaan ole liiemmin kertynyt kokemusta.

Taiteilijan pinna kiristyy. Vielä viime tingassa pitää hakea yksi taulu kehystäjäältä. Onneksi se on valmis.

Sitten kiireesti sliirailen Salon siniseen taloon. TV:kin tulee jo kahdeltatoista. Kunhan ei ajettaisi kolaria.

No eihän muutaman kymmenen taulun naulaaminen pitäisi ylivoimaista olla. Mutta ongelmia tulee. Täytyy päättää, pannaanko taulujen keskikohdat, ylä- vai alareunat linjaan? No alareunat tietysti! Ja miten taulujen välit?

Seinät ovat vastamaalatut. Säärittää piirtää merkkejä edes lyijykynällä. Kahden ensimmäisen taulun mittaus sujuu koheltaen. Sitten älyän sahata sopivan mittaisen kepin, jonka varassa taulua oli helppo pitää oikealla korkeudella. Voi sihdata ja merkata tarkasti naulan paikan. Lopulta taulut riippuvat paremmassa ojennuksessa kuin Ateneumissa konsanaan.

Osa katossa roikkuvista kohdevaloista ei pala ollenkaan. Vika ei kuitenkaan ollut johdossa vaan kontakteissa. Vähän ruuveja kiristämällä tuikut syttyvät. Valokeilojen suunnattaminen onkin sitten jo taitolaji.

Lehtimies tulee yhdeltätoista, kun valojen räpläys on vielä pahasti kesken. Yksi ruuvi putoaa lattialle, ja sitä kyykitään porukalla. Lehtimiehellä on hauska hiustöyhtö niskassa. Tietää taiteesta. Valokuvia pitää ottaa siten, ettei tauluista heijastu. Onnistuu.

Lehtimies alkaa haastatella. Vetäydyn taustalle. Kuulen vain vaimeaa jutustelun mumiinaa.

Television auto pörähtää portaiden eteen. Sisälle astuu tyylikäs tyttö ja nuori kaveri kamera olkapäällään. Taulut tulevat huolellisesti kuvatuiksi. Heijastuksista en mene taikuuseen.

Radio sen sijaan ei tule paikalle. Sinne pitää mennä. Radio tuntee arvonsa. Tai voi se johtua siitäkin, ettei tauluja kuitenkaan voi näyttää radiossa.

Kahvion rouva kehottaa ottamaan kahvia ja pullaa. Kahvi on normaalia, mutta pulla maistuu hyvältä. Rouva ei suostu ottamaan edes maksua. Valittelee vaan, että kaikki on tänään niin niukkaa.

Siis hyvät ystävät perniöläiset, piipahtakaapa siniseen taloon akvarelleja ahmimaan!

pajen